SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA PHILIPPA LÉGERJA,

predstavljeni 14. julija 2005[1]

1. S tem predlogom za sprejetje predhodne odločbe Østre Landsret (Danska) prosi Sodišče za razlago več določb Uredbe Sveta (EGS) št. 259/93 z dne 1. februarja 1993 o nadzorovanju in kontroli pošiljk odpadkov znotraj Evropske skupnosti, v Skupnost in iz nje.[2]

2. Vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, pozivajo Sodišče, naj natančneje opredeli nekatere pomembnejše elemente postopka, povezane s pošiljkami odpadkov za predelavo med državami članicami.

I – Skupnostni pravni okvir

3. Kot je Sodišče že navedlo,[3] je cilj Uredbe vzpostaviti usklajen sistem postopkov, s katerimi bo omogočena omejitev prometa z odpadki za zagotovitev varstva okolja.

4. Uredba v naslovu II določa postopek za pošiljke odpadkov med državami članicami. Poglavje A naslova II, ki vključuje člene od 3 do 5, zajema odpadke za odstranjevanje, poglavje B iz istega naslova, ki vključuje člene od 6 do 11, pa zajema odpadke za predelavo. Predpisi, ki se uporabljajo za pošiljke odpadkov za predelavo, so manj zavezujoči od tistih, ki se nanašajo na pošiljke odpadkov za odstranjevanje. Ta razlika v obravnavi se pojasnjuje z voljo zakonodajalca Skupnosti, da zagotovi pred-

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL L 30, str. 1. Uredba, kot je bila spremenjena z Odločbo Komisije 1999/816/ES z dne 24. novembra 1999 (UL L 316, str. 45, v nadaljevanju: Uredba).

3 — Sodba z dne 28. junija 1994 v zadevi Parlament proti Svetu (C-187/93, Recueil, str. I-2857, točka 26).

nost predelavi.[4] Pojma „odstranjevanje“ in „predelava“ odpadkov sta opredeljena z Direktivo Sveta št. 75/442/EGS z dne 15. julija 1975 o odpadkih[5], na katero se Uredba izrecno sklicuje[6].

5. Uredba zahteva od fizične ali pravne osebe, ki želi opraviti prevoz odpadkov iz ene države članice v drugo za njihovo odstranitev ali predelavo ter se imenuje prijavitelj, da o predvidenem prevozu obvesti pristojne organe in tudi prejemnika odpadkov.

6. Prijavitelj je v členu 2 (g) Uredbe opredeljen tako:

„g) ‚[P]rijavitelj‘ pomeni katero koli fizično ali pravno osebo, kateri je naložena dolžnost prijave, to je v nadaljnjem besedilu oseba, ki predlaga ali naroči prevoz odpadkov:

i) oseba, katere dejavnosti so povzročile nastanek odpadkov (izvirni povzročitelj);

ali

ii) kadar to ni mogoče, zbiralec, ki mu je država članica za to dala dovoljenje, ali trgovec ali posrednik, ki je registriran ali mu je bilo izdano dovoljenje, ki poskrbi za odstranitev ali predelavo odpadkov;

ali

kadar te osebe niso znane ali nimajo dovoljenja, oseba, ki ima odpadke ali je odgovorna zanje (imetnik)

[…]“

7. V skladu z deveto uvodno izjavo Uredbe je namen predhodne prijave pošiljk odpadkov pristojnim organom, da se tem organom omogoči, da so „pravilno obveščeni zlasti o vrsti odpadkov, njihovem premeščanju ter odstranitvi ali predelavi, tako da ti organi lahko sprejmejo vse potrebne ukrepe za varovanje zdravja ljudi in okolja, vključno z možnostjo, da utemeljeno ugovarjajo pošiljki“.

4 — Sodba z dne 25. junija 1998 v zadevi Dusseldorp in drugi (C-203/96, Recueil, str. I-4075, točka 33).

5 — UL L 194, str. 39. Direktiva, kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 91/156/EGS z dne 18. marca 1991 (UL L 78, str. 32) in Odločbo Komisije 96/350/ES z dne 24. maja 1996 (UL L 135, str. 32).

6 — Glej člen 2(i) in (k).

8. Glede postopka prijave odpadkov za predelavo člen 6 Uredbe določa:

„1. Kadar prijavitelj namerava poslati odpadke za predelavo […] iz ene države članice v drugo in/ali jih poslati v tranzitu skozi eno ali več drugih držav članic […], o tem s prijavo uradno obvesti pristojni organ namembne države ter pošlje kopije prijave pristojnim organom države odpreme in države tranzita ter prejemniku.

[…]

3. Prijava se opravi s tovornim listom, ki ga izda pristojni organ države odpreme.

4. Za prijavo prijavitelj izpolni tovorni list in, če to zahtevajo pristojni organi, dostavi še dodatne informacije in dokumentacijo.

5. Prijavitelj na tovornem listu navede podatke, ki se nanašajo zlasti na:

— vir, sestavo in količino odpadkov za predelavo, skupaj s podatki o povzročitelju, in če gre za odpadke iz različnih virov, podroben popis teh odpadkov, in če so znani, tudi podatke o izvirnem povzročitelju,

[…]“

9. Poleg tega je v členu 7 Uredbe določeno:

„1. Po prejemu prijave pristojni organ namembne države v treh delovnih dneh pošlje potrditev prijavitelju, njene kopije pa drugim pristojnim organom in prejemniku.

2. Pristojni organi namembne države, države odpreme in države tranzita imajo, potem ko je bila potrditev odposlana, na

voljo 30 dni, da pošiljki ugovarjajo. Tak ugovor temelji na odstavku 4. Vsak ugovor je treba v 30 dneh pisno sporočiti prijavitelju in drugim pristojnim organom.

Pristojni organi lahko sklenejo, da pisno odobritev sporočijo prej kakor v 30 dneh.

[…]

4. (a) Pristojni organi namembne države in države odpreme lahko utemeljeno ugovarjajo načrtovani pošiljki:

— skladno z Direktivo 75/442/EGS, zlasti s členom 7 Direktive,

ali

— če ni skladna z nacionalnimi zakoni in predpisi, ki se nanašaj na varstvo okolja, javni red, javno varnost ali zdravstveno varstvo,

— […]“

10. Člen 8(1) Uredbe določa:

„1. Če ni bil vložen noben ugovor, se pošiljka lahko pošlje po preteku 30 dni. Tiha privolitev pa poteče v enem letu od tega datuma.

Kadar se pristojni organi odločijo za pisno privolitev, se pošiljka lahko odpremi po prejemu vseh potrebnih privolitev.“

11. Poleg tega člen 10 Uredbe vsebuje posebne določbe, ki se uporabljajo predvsem za odpadke za predelavo, ki še niso bili razvrščeni v eno izmed prilog II, III ali IV k Uredbi. Tako določa, da za te odpadke veljajo isti postopki, kot so tisti iz členov od 6 do 8,

le „da je treba pisno privolitev pristojnih organov zagotoviti, preden se začne pošiljanje“. Iz spisa izhaja, da se ta postopek uporablja za pošiljko odpadkov iz elektronskih delov strojev, ki je predmet spora o glavni stvari.

12. Nazadnje ugotavljamo, da je Komisija Evropskih skupnosti 30. junija 2003 predložila predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o prevozu odpadkov[7], nato pa 8. marca 2004 spremenjeni predlog tega besedila[8], ki ga do danes ti instituciji še nista sprejeli. Malo pozneje bom omenil nekatere od sprememb, načrtovane v okviru postopka prijave odpadkov za predelavo.

II – Spor o glavni stvari

13. Družba Marius Pedersen A/S (v nadaljevanju: družba Pedersen) je zaprosila Miljøstyrelsen, ki je nacionalna agencija za okolje ter danski pristojni organ za sprejemanje prijav uvoza in kopij prijav izvoza odpadkov[9], za dovoljenje za prevoz 2000 ton odpadkov iz elektronskih delov strojev v svoje partnersko podjetje v Nemčiji, in sicer zaradi predelave.

14. Prijavo, določeno v členu 6 Uredbe, so pristojni organi namembne države članice prejeli 25. februarja 2000. Ti organi so 2. marca 2000 poslali potrditev družbi Pedersen in agenciji Miljøstyrelsen.

15. Z dopisom z dne 14. marca 2000 je Miljøstyrelsen sporočila družbi Pedersen, da želi prejeti podrobnejši opis odpadkov pred njihovim izvozom. Tej zahtevi so sledili izmenjava dopisov med obema strankama v sporu o glavni stvari, sestanek 18. oktobra 2000, zatem še dopisa agencije Miljøstyrelsen, in sicer z dne 31. oktobra 2000 in 9. julija 2001, v katerih je ta družbi Pedersen navedla podatke, ki so se ji zdeli potrebni za odobritev dovoljenja.

16. Miljøstyrelsen je zavrnila dovoljenje za izvoz z utemeljitvijo, da ji družba Pedersen

7 — COM(2003)379 konč.

8 — COM(2004)172 konč.

9 — Glej člen 2 danskega odloka št. 971/1996 z dne 19. novembra 1996 o uvozu in izvozu odpadkov.

med drugim ni predložila naslednjih podatkov, potrebnih za obravnavo vloge:

— seznama izvirnih povzročiteljev odpadkov in tudi pooblastila, ki bi ga izdali ti povzročitelji in bi potrjevalo, da jih družba Pedersen zastopa pri izvozu zbranih odpadkov. Tako družba Pedersen ne bi smela nastopati kot prijavitelj prevoza;

— dokaza, da bi nemški obrat odpadke obdelal na način, ki je ekološko enakovreden načinu, ki ga določajo danski predpisi;

— zadostne podatke glede sestave odpadkov; dejansko je tožeča stranka v glavni stvari v obrazcu za čezmejne pošiljke navedla le, da gre za pošiljko „odpadkov iz elektronskih delov strojev“.

Glede domnevne nepopolnosti prijave pa je Miljøstyrelsen sicer menila, da tridesetdnevni rok, določen v členu 7(2) Uredbe, v katerem lahko pristojni organ države odpreme da svoje soglasje ali ugovarja, ne teče.

Družba Pedersen je vložila tožbo pri Østre Landsret, ker je menila, da je predložila zadostno dokumentacijo, da bi Miljøstyrelsen lahko izdala zahtevano dovoljenje, da so roki za ugovor že potekli in da ima zato pravico opraviti izvoz.

III – Vprašanja za predhodno odločanje

17. Ker je Østre Landsret pri razlagi več določb Uredbe imelo dvome, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. a) Ali je treba besedilo ‚kadar to ni mogoče‘ iz člena 2(g)(ii) Uredbe Sveta (EGS) št. 259/93 z dne 1. februarja 1993 o nadzorovanju in kontroli pošiljk odpadkov znotraj Evropske skupnosti, v Skupnosti in iz nje razumeti tako, da zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ne more biti avtomatično tudi prijavitelj izvoza odpadkov za predelavo?

b) Če je odgovor pritrdilen, naj Sodišče opredeli, po katerih merilih je zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, lahko prijavitelj izvoza odpadkov za predelavo.

c) Ali je to merilo lahko dejstvo, da povzročitelj odpadkov ni znan ali da je število povzročiteljev odpadkov tako veliko in njihov posamični prispevek tako skromen, da ne bi bilo razumno zahtevati, da bi moral vsak od njih posamično prijaviti izvoz odpadkov?

2. Ali člen 7(2) v zvezi s členom 7(4)(a), prva in druga [alinea], Uredbe (EGS) št. 259/93 […] omogoča pristojnim organom države odpreme, da ugovarjajo zahtevi za izdajo dovoljenja za izvoz odpadkov za predelavo, če prijavitelj ne predloži podatkov o tem, da bo obdelava zadevnih odpadkov v namembni državi potekala po metodah, ki so ekološko enakovredne tistim, ki jih zahtevajo nacionalni predpisi države odpreme?

3. Ali je treba člen 6(5), prva alinea, Uredbe (EGS) št. 259/93 razlagati tako, da je dolžnost predložitve podatkov o sestavi odpadkov izpolnjena, če prijavitelj navede, da gre za kategorijo odpadkov, na primer za ‚odpadke iz elektronskih delov strojev'?

4. a) Ali je treba člen 7(1) in (2) Uredbe (EGS) št. 259/93 razlagati tako, da začne rok iz člena 7(2) teči, ko so pristojni organi namembne države poslali potrditev, čeprav pristojni organi države odpreme menijo, da niso dobili vseh podatkov, ki jih zahteva člen 6(5)?

b) Če je odgovor nikalen, katere podatke mora vsebovati prijava, preden začne teči tridesetdnevni rok iz člena 7(2)?

c) Ali je pravna posledica preteka tega tridesetdnevnega roka to, da pristojni organi ne morejo več ugovarjati oziroma zahtevati dodatnih podatkov?"

IV – Analiza

A – *Prvo vprašanje*

18. S prvim vprašanjem želi predložitveno sodišče v bistvu najprej izvedeti, ali je treba besedilo ‚kadar to ni mogoče' iz člena 2(g)(ii) Uredbe razlagati tako, da zbiralec odpadkov, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ne more biti avtomatično tudi prijavitelj izvoza odpadkov za predelavo. Če je odgovor pritrdilen, dalje sprašuje, katera merila bi omogočila navedenemu zbiralcu, ki mu je bilo izdano dovoljenje, da pridobi lastnosti prijavitelja. Predložitveno sodišče se v zvezi s tem sprašuje o primernosti obeh meril, namreč po eni strani merila, po katerem povzročitelj odpadkov ni znan, ter po drugi strani merila, po katerem je število povzročiteljev tako veliko in njihov posamični prispevek tako skromen, da ne bi bilo razumno zahtevati, naj posamično prijavljajo prevoz odpadkov.

19. Tako kot danska, avstrijska in poljska vlada ter Komisija menim, da je treba izraz „kadar to ni mogoče" iz člena 2(g)(ii) Uredbe razlagati tako, da zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ne more biti avtomatično, to je v vseh primerih, prijavitelj izvoza odpadkov za predelavo.

20. Iz besedila člena 2(g)(i) in (ii) Uredbe namreč izrecno izhaja, da je zakonodajalec Skupnosti želel vzpostaviti posebno hierarhično lestvico oseb, ki lahko prijavijo izvoz odpadkov pristojnim organom. Tako ima lastnost prijavitelja, kakor beremo v tej določbi, predvsem in v glavnem „oseba, katere dejavnosti so povzročile nastanek odpadkov", to je izvirni povzročitelj odpadkov.

21. „[K]adar to ni mogoče" in samo v tem primeru lahko zbiralec, ki mu je država članica izdala dovoljenje, izpolnjuje to vlogo prijavitelja, če je v drugem rangu lestvice, vzpostavljene v členu 2(g)(i) in (ii) Uredbe. Zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, lahko torej pridobi lastnost prijavitelja samo subsidiarno glede na prvotnega povzročitelja odpadkov in ne avtomatično.

22. Z vprašanjem, ki se obravnava, se posebej prosi Sodišče, naj ugotovi, v katerem(ih) primeru(ih) ni mogoče, da bi izvirni povzročitelj veljal za edinega pooblaščenega prijavitelja v skladu z Uredbo.

23. V zvezi s tem predložitveno sodišče daje v presojo Sodišču dve merili. Prvo merilo bi

bilo, da povzročitelj odpadkov ni znan, ter drugo, da je število povzročiteljev tako veliko in njihov posamični prispevek tako skromen, da ne bi bilo razumno, če bi moral vsak od njih posamično prijaviti izvoz odpadkov.

24. Menim, da sta merili, ki jih predlaga predložitveno sodišče, da bi se zbiralcu, ki mu je bilo izdano dovoljenje, omogočila pridobitev lastnosti prijavitelja v smislu Uredbe, primerni.

25. Kajti glede prvega merila je po mojem mnenju očitno, da kadar nihče ne pozna identitete izvirnega povzročitelja odpadkov, namenjenih za prevoz, kakršen je lahko primer, v katerem gre za zavržene odpadke, pri katerih nobena nalepka ne razkrije identitete proizvajalca[10], temu povzročitelju praktično ni mogoče priznati lastnosti prijavitelja. Po tej domnevi je zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, če je omenjen v drugem rangu seznama oseb, ki pravno izpolnjujejo vlogo prijavitelja, pooblaščen na podlagi Uredbe, da prijavi prevoz zadevnih odpadkov pristojnim organom.[11]

26. Glede drugega merila, to je večje število povzročiteljev, od katerih vsak proizvede manjše količine odpadkov, se mi zdi težko razlagati Uredbo v smislu, da brezpogojno zahteva od vseh teh majhnih povzročiteljev, da sami prijavijo načrtovani prevoz odpadkov. V zvezi s tem menim, da je treba izraz „kadar to ni mogoče“ razlagati v širšem smislu, tako da bi bila zajamčena učinkovitost postopka prijave. Kajti povečanje števila prijav, ki bi jih vlagali povzročitelji manjših količin odpadkov, po mojem mnenju ne bi bilo združljivo z obveznostjo, ki jo imajo pristojni organi po Uredbi, da obravnavajo te prijave v razmeroma kratkih rokih.

27. Poleg tega zavrnitev priznanja lastnosti prijavitelja zbiralcu, ki mu je bilo izdano dovoljenje, v takšnih okoliščinah ne bi prispevala k spodbujanju ločenega zbiranja odpadne električne in elektronske opreme.

10 — V Direktivi Evropskega parlamenta in Sveta 2002/96/ES z dne 27. januarja 2003 o odpadni električni in elektronski opremi (OEEO) (UL L 37, str. 24) se v dvajseti uvodni izjavi uporabi izraz “proizvodi, ki jih ni mogoče identificirati”, za označbo proizvodov, katerih proizvajalec je prenehal izvajati vsako dejavnostjo ali ga ni mogoče ugotoviti.

11 — V zvezi s tem ugotavljam, da spremenjeni predlog Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o prevozu odpadkov ohranja enako zasnovo in jo še dopolni. Tako se v skladu s členom 2(7)(i)(d) tega spremenjenega predloga, ob domnevi, da so osebe, ki pripadajo trem kategorijam, ki so v prvem rangu novovzpostavljene razvrstitvene lestvice, “neznane, insolventne ali nedosegljive iz katerega koli razloga, zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ali trgovec ali posrednik, ki je registriran in mu je bilo izdano dovoljenje”, lahko pravno upoštevajo kot prijavitelj.

Čeprav Direktiva 2002/96 ni veljala med dejanskim stanjem spora o glavni stvari, je zanimivo ugotoviti, da ta direktiva zlasti omenja cilj, ki je „doseči višjo raven ločenega zbiranja“ takšnih odpadkov.[12]

28. Ta cilj temelji na dejstvu, da obstoj nevarnih snovi v električni in elektronski opremi zahteva posebno ravnanje z odpadki te opreme. Ločeno zbiranje je v tem pogledu predhodni pogoj, ki jamči za takšno posebno ravnanje ter tudi za reciklažo odpadne električne in elektronske opreme ob pogojih upoštevanja okolja.[13]

29. S tega vidika menim, da razlaga, po kateri mora biti zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, kadar je število povzročiteljev, od katerih vsak prispeva manjšo količino odpadkov, veliko, priznan kot prijavitelj v smislu člena 2(g) Uredbe, ustreza cilju varstva okolja, ki mu ta uredba sledi. V zvezi s tem je treba poudariti, da je v skladu s šesto uvodno izjavo Uredbe „pomembno, da se nadzorovanje in kontrola pošiljk odpadkov urejata na način, ki upošteva potrebo po ohranjanju, varovanju in izboljšanju kakovosti okolja“.

12 — Glej šestnajsto uvodno izjavo.

13 — Glej petnajsto uvodno izjavo.

30. Ob upoštevanju teh elementov predlagam, naj se predložitvenemu sodišču odgovori, da je treba izraz „kadar to ni mogoče“ iz člena 2(g)(ii) Uredbe razlagati tako, da zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ne more biti avtomatično tudi prijavitelj prevoza odpadkov za predelavo. Nasprotno, na podlagi navedene uredbe je zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, lahko prijavitelj takšnega prevoza zlasti, če povzročitelj odpadkov ni znan ali pa obstaja večje število povzročiteljev, od katerih vsak povzroči manjšo količino odpadkov.

B – *Drugo vprašanje*

31. S tem vprašanjem predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba člena 7(2) in 7(4)(a), prva in druga alinea, Uredbe razlagati tako, da omogočata pristojnemu organu države odpreme, da ugovarja pošiljki odpadkov za predelavo, če prijavitelj temu organu ne predloži podatkov, ki bi dokazovali, da bo obdelava omenjenih odpadkov v namembni državi članici potekala po metodah, ki so ekološko enakovredne tistim, ki jih zahtevajo nacionalni predpisi v državi članici odpreme.

32. Da bi lahko odgovorili na to vprašanje, je treba omeniti novejšo sodbo z dne 16. decembra 2004 v zadevi EU-Wood-Trading[14]. V tej zadevi je Sodišče na eni strani razsodilo, da je treba člen 7(4)(a), prva alinea, Uredbe razlagati tako, da pristojni organi države odpreme in namembne države lahko ugovarjajo pošiljki odpadkov za predelavo iz razlogov, ki niso povezani le s postopkom prevoza odpadkov v ozemeljsko pristojnost vsakega pristojnega organa, *ampak tudi s postopkom predelave, predvidene z omenjeno pošiljko.* Na drugi strani je razsodilo, da je treba to določbo Uredbe razlagati tako, da se pristojni organ države odpreme ob ugovarjanju pošiljki odpadkov ter upoštevanju tveganj načrtovane predelave za zdravje ljudi in okolje v namembnem kraju, *lahko opre na merila, ki zaradi preprečevanja takih tveganj za predelavo odpadkov veljajo v državi članici odpreme, tudi kadar so ta merila strožja od tistih, ki veljajo v namembni državi članici.*

33. Premise presoje Sodišča, da bi prišlo do tega zaključka, ponujajo po mojem mnenju odgovor na vprašanje, ki ga je postavilo nacionalno sodišče.

34. Vsekakor je treba ugotoviti, da je zaradi doseganja ciljev ohranjanja zdravja ljudi in okolja Sodišče jasno poudarilo potrebo po razumevanju vsakega prevoza odpadkov med državami članicami v globalnem smislu, kar pomeni od izhodiščne točke odpreme odpadkov v državi članici odpreme pa do zaključka njihove obdelave v namembni državi članici. Torej bi bilo razumevanje prevoza odpadkov kot celote ogroženo, če pristojni organi ne bi bili ustrezno poučeni o podrobnostih prevoznega postopka. S tega vidika je namen člena 6(5) Uredbe predvsem zahtevati od prijavitelja, da navede vrsto podatkov, kot so vir, sestava in količina odpadkov za predelavo ali način njihovega prevoza.

35. Sodišče je razložilo ta člen Uredbe tako, da prav tako zahteva od prijavitelja, naj navede podatke *o pogojih, v katerih mora potekati predelava zadevnih odpadkov.* V zvezi s tem ugotavlja, da je zakonodajalec Skupnosti „želel, da so vsi pristojni organi obveščeni o celotnem procesu ravnanja z odpadki, dokler ti ne bodo več nevarni za zdravje in okolje“.[15] Takšna popolna obveščenost pristojnih organov je nujni predhodni pogoj za njihovo izvajanje potrebnih ukrepov za zaščito zdravja ljudi in okolja, kot npr. možnost utemeljenega ugovora.

14 — C-277/02, ZOdl., str. I-11957.

15 — Zgoraj navedena sodba EU-Wood-Trading, točka 37.

36. Ta pristop je tako omogočil Sodišču, da prizna pristojnemu organu države odpreme pravico do vpogleda v pogoje, v katerih poteka predelava odpadkov v namembni državi članici. Ta pravica do vpogleda vključuje pravico tega organa, da ugovarja pošiljki na podlagi člena 7(4)(a), prva alinea, Uredbe, kadar na osnovi podatkov, ki jih ima na voljo, meni, da ima lahko načrtovana predelava negativne posledice na zdravje ljudi in okolje v namembnem kraju.[16] Na podlagi tega lahko pristojni organ države odpreme tudi oceni za vsak tak primer in ob upoštevanju načela sorazmernosti, ali lahko predelava, predvidena v namembni državi, čeprav bi bila urejena z manj strogimi predpisi, vseeno jamči za zaščito, primerljivo s tisto, ki jo zagotavljajo nacionalni predpisi.

37. Ta konkretna ocena tveganj s strani pristojnega organa države odpreme, ki po oceni Sodišča ne sme biti izdelana na osnovi splošnih razlogov, ampak na osnovi primernih znanstvenih raziskav, ni mogoča, če prijavitelj ne navede podatkov o pogojih, v katerih bo potekala predelava v namembni državi članici.[17]

38. Torej, kot je bilo predstavljeno, ta obveznost obveščanja, ki je naložena prijavitelju, izhaja neposredno iz člena 6(5) Uredbe, kakor ga je razložilo Sodišče.

39. Iz tega po mojem mnenju sledi, da je treba člen 7(4)(a), prva alinea, Uredbe, v zvezi s členom 6(5) te uredbe, razlagati tako, da omogoča pristojnemu organu države odpreme, da ugovarja pošiljki odpadkov za predelavo, če ta organ nima na voljo podatkov prijavitelja, ki bi dokazovali, da bo obdelava zadevnih odpadkov v namembni državi članici potekala po metodah, ki so ekološko enakovredne tistim, ki jih zahtevajo predpisi države članice odpreme.

16 — Ob takšni domnevi je razlog za ugovor ta, da pošiljka ne upošteva zahtev, ki izhajajo iz določb Direktive 75/442 in še zlasti njenega člena 4, v skladu s katerim "države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev predelave ali odstranjevanja odpadkov, ki ne ogroža zdravja ljudi in brez uporabe postopkov ali načinov, ki bi lahko škodovali okolju […]". Glej zgoraj navedeno Sodbo EU-Wood-Trading, točka 42.

17 — V zvezi s tem dodajam, kot sem že navedel v sklepnih predlogih, predstavljenih 23. septembra 2004 v zgoraj navedeni zadevi EU-Wood-Trading (točka 68), da bi moral biti prijavitelj, ki bi moral skleniti pogodbo za predelavo odpadkov s podjetjem prejemnikom, vsekakor sposoben dokazati, da načrtovana predelava izpolnjuje zahteve, določene z veljavnimi predpisi v državi članici odpreme. Poleg tega bi to vprašanje moralo sprožiti, če bi bilo to potrebno in ob upoštevanju rokov, predvidenih z Uredbo, kontradiktorni postopek med pristojnim organom države odpreme in prijaviteljem.

C – *Tretje vprašanje*

40. S tem vprašanjem želi nacionalno sodišče izvedeti, ali je treba člen 6(5), prva alinea, Uredbe razlagati tako, da je dolžnost predložitve podatkov o sestavi odpadkov izpolnjena, če prijavitelj v prijavi navede, da gre za kategorijo odpadkov, v tem primeru za „odpadke iz elektronskih delov strojev“.

41. Tako kot danska, belgijska, avstrijska in poljska vlada ter Komisija menim, da ta določba Uredbe zahteva od prijavitelja, naj predloži podrobne in popolne podatke o sestavi odpadkov za predelavo, zato da lahko pristojni organi nadzirajo, kakšni odpadki se prevažajo, in ocenijo njihovo nevarnost za okolje.

42. Iz tega po mojem mnenju sledi, da navedba kategorije, v katero spadajo zadevni odpadki, ne more zadostiti dolžnosti predložitve podatkov. Če se sklicujemo na kategorijo odpadkov, ki so predmet spora o glavni stvari, je ob upoštevanju velike raznolikosti odpadne elektronske opreme, s stališča njihove velikosti in tudi vsebnosti posebnih snovi, omemba kategorije odpadkov preveč splošna in premalo natančna. Kajti iz take navedbe pristojni organi ne dobijo informacije niti o kemijski sestavi niti o fizikalnih lastnostih odpadkov, tako da ti organi ne morejo oceniti, ali je načrtovana predelava ustrezna.

43. Torej iz besedila člena 6(5), prva alinea, Uredbe izrecno izhaja, da je prijavitelju naložena dolžnost predložitve podrobnih podatkov, kar je več kot le navedba kategorije odpadkov. Tako naj spomnim, da mora prijavitelj v skladu z navedeno določbo v tovornem listu, ki je osnova formalne prijave, priložiti podatke, ki se nanašajo zlasti na „vir, *sestavo* in količino odpadkov za predelavo“.[18] Če gre za odpadke iz različnih virov, ista določba od prijavitelja zahteva tudi, naj sestavi „podroben popis teh odpadkov“.

44. Tako v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari in v katerem gre za zbiranje odpadne elektronske opreme, ne glede na to, ali so ti odpadki iz različnih virov ali ne, se v členu 6(5), prva alinea, Uredbe po mojem mnenju še vedno zahteva od prijavitelja, naj predloži pristojnim organom podatke o vrsti

18 — Moj poudarek.

sestavnih delov, materialov in snovi, ki jih vsebujejo navedeni odpadki.

45. Sicer pa je potreba po takšnih podrobnih podatkih še večja, kadar gre za odpadno električno in elektronsko opremo (OEEO). V tem pogledu in samo kot primer, ker ni veljala med dejanskim stanjem iz postopka v glavni stvari, se bom zadovoljil z napotitvijo na Direktivo 2002/96, v kateri je navedeno, upoštevajoč posebno ravnanje, ki ga zahteva ta vrsta odpadkov in potrebo po spodbujanju njihovega ločenega zbiranja, da so „informacije proizvajalcev o identifikaciji sestavnih delov in materialov […] pomembne za lažje ravnanje in še zlasti obdelavo ter predelavo/recikliranje OEEO“.[19] Prav tako je pomembno poudariti vsebnost nevarnih sestavnih delov v električni in elektronski opremi, ki je „glavna skrb med fazo ravnanja z odpadki“.[20]

46. Ob upoštevanju teh razlogov menim, da je treba predložitvenemu sodišču odgovoriti, da je treba člen 6(5), prva alinea, Uredbe razlagati tako, da dolžnost predložitve podatkov, ki jo ima prijavitelj pošiljke odpadkov za predelavo, ni izpolnjena, če prijava vsebuje samo navedbo kategorije, v katero spadajo zadevni odpadki.

D – *Četrto vprašanje*

47. S tem zadnjim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7(1) in (2) Uredbe razlagati tako, da tridesetdnevni rok, ki ga imajo pristojni organi na voljo za ugovarjanje pošiljki, začne teči, potem ko pristojni organ namembne države odpošlje potrditev prijave, tudi če pristojni organ države odpreme meni, da ni prejel vseh podatkov, predvidenih v členu 6(5) Uredbe. Predložitveno sodišče prav tako želi izvedeti, ali je posledica prekoračitve tega tridesetdnevnega roka taka, da pristojni organi ne morejo več ugovarjati pošiljki oziroma zahtevati od prijavitelja dodatnih informacij.

48. Glede prvega dela vprašanja za predhodno odločanje družba Pedersen, belgijska vlada in Komisija menijo, da začne tridesetdnevni rok teči, ko pristojni organ namembne države odpošlje potrditev prijave, tudi če predloženi podatki prijavitelja niso bili zadostni. Po mnenju Komisije lahko

19 — Dvaindvajseta uvodna izjava te direktive. Glej tudi njen člen 11(1).

20 — Glej sedmo uvodno izjavo iste direktive.

pristojni organ države odpreme, če se mu prijava ne zdi popolna, ugovarja pošiljki pred iztekom tridesetdnevnega roka. Poleg tega družba Pedersen meni, da ta rok pomeni garancijo proti samovoljnemu obravnavanju prijav ter da njegovo dosledno razlago zahteva upoštevanje pravice do obrambe in upoštevanje pravne varnosti prijavitelja.

49. Danska, avstrijska in poljska vlada se glede tega ne strinjajo in menijo, da začne tridesetdnevni rok teči šele, ko je prijava popolna. Če se dopusti nasprotno, iz tega po njihovem mnenju sledi, da pristojni organi ne bi mogli ugovarjati pošiljki v tem roku.

50. Poleg tega se avstrijska vlada strinja s trditvijo, po kateri naj Uredba ne bi konkretno reševala domneve, na podlagi katere pristojni organ države odpreme v skladu s členom 6(4) zahteva dodatne podatke ali dokumentacijo k prijavi, medtem ko je pristojni organ namembne države že poslal potrditev omenjene prijave. Ta vlada meni, da bi bilo treba v takšnem primeru, ob upoštevanju ekonomskega vidika Uredbe, tridesetdnevni rok odložiti do takrat, ko prijavitelj dostavi vse zahtevane dokumente.

51. Tako kot avstrijska vlada ugotavljam, da se v Uredbi ne predvidevajo posledice, ki jih povzroči zahteva pristojnega organa po dodatnih podatkih in dokumentaciji, predložena v skladu s členom 6(4) Uredbe, v zvezi s trajanjem tridesetdnevnega roka iz člena 7(2) te uredbe. Poleg tega je treba upoštevati, da besedilo člena 7(1) Uredbe, ki določa, da pristojni organ namembne države pošlje potrditev *po prejemu prijave*, ne vsebuje izrecne zahteve glede popolnosti omenjene prijave.

52. Treba je natančno pojasniti, da primer, ki je bil predložen predložitvenemu sodišču in glede katerega to sodišče sprašuje Sodišče, ne ustreza primeru, v katerem bi pristojni organ namembne države menil, da mu ni treba poslati potrditve prijave, če prijava ni popolna.[21]

21 — Ta primer, ki ni izrecno predviden z Uredbo, je predviden v členu 9 spremenjenega predloga Uredbe o odpadkih. Ta člen določa, da pristojni organ namembne države pošlje potrditev, ko prejme prijavo, sestavljeno *po predpisih*. Člen 5(3) navedenega predloga v zvezi s tem navaja, da prijava šteje za skladno s predpisi, kadar prijavitelj predloži podatke in dokumentacijo, ki so v njej naštete, ter tudi dodatne podatke in dokumentacijo, ki bi se od njega zahtevala. Pristojni organ namembne države mora potrditev prijave, sestavljene po predpisih, načelno odposlati v treh delovnih dneh od prejema prijave. Če pa ugotovi, da prijava ni sestavljena po predpisih, je v členu 9(2) določeno, da ta organ zahteva manjkajoče podatke in dokumentacijo. Ob tej domnevi se omenjeni tridnevni rok „odloži do tedaj, ko pristojni organ namembne države prejme zahtevane podatke in dokumentacijo“.

53. Prav tako je treba natančno razmejiti primer, glede katerega predložitveno sodišče sprašuje Sodišče: gre za primer, v katerem je pristojni organ namembne države že poslal potrdilo o prejemu, pristojni organ države odpreme pa sočasno meni, da nima na voljo potrebnih podatkov za sprejetje odločitve. Ali moramo pri tej domnevi upoštevati, da je tridesetdnevni rok kljub vsemu začel teči? Mislim, da je na to vprašanje treba odgovoriti pritrdilno.

54. Problematika, ki jo je s tem sprožilo predložitveno sodišče, zahteva glede tega uskladitev dveh osnovnih zahtev: po eni strani jamstvo prijavitelju, da bo njegova načrtovana pošiljka obravnavana v okviru postopka, opredeljenega z Uredbo, in v rokih, predvidenih v Uredbi, ter po drugi strani pravico pristojnih organov, da ugovarjajo pošiljki odpadkov za predelavo.

55. Ker gre v osnovi za jamstvo prijavitelju, da bo njegova prijava pošiljke obravnavana v rokih, določenih z Uredbo, je treba spomniti na potek postopka obravnavanja prijave s strani pristojnih organov.

56. Člen 7(1) Uredbe predvideva, da pristojni organ namembne države po prejemu prijave pošlje prijavitelju potrditev, in sicer v roku treh delovnih dni, njene kopije pa drugim pristojnim organom in prejemniku. Ko je potrditev o prejemu poslana, začne v skladu z odstavkom 2 tega člena teči tridesetdnevni rok, ki ga imajo na voljo pristojni organi namembne države, države odpreme in države tranzita, da pošiljki ugovarjajo.[22]

57. V besedilu člena 7(1) in (2) Uredbe ni nikjer navedeno, da tridesetdnevni rok izjemoma ne bi začel teči pri nepopolni prijavi. Nasprotno, kar se zdi ob branju teh določil odločilno za določitev začetka omenjenega roka, je izpolnitev edine formalnosti, da pristojni organ namembne države pošlje potrditev.

58. Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da „postopek, ki je tako opredeljen v Uredbi, jamči prijavitelju, da bo njegova prijava pošiljke obravnavana v rokih, ki jih določa ta uredba, ter da bo najpozneje po njegovem izteku obveščen o tem, ali in morda pod kakšnimi pogoji bo pošiljka lahko

22 — V vednost tudi navajam, da imajo ti organi, v skladu s členom 7(3) Uredbe, potem ko je bila poslana potrditev o prejemu, na voljo dvajsetdnevni rok, v katerem določijo pogoje za prevoz odpadkov v svoji pristojnosti.

odposlana“.[23] Ta razlaga je potrditev pomembnega procesnega jamstva za prijavitelja, ki mu je tako zagotovljeno, da bo njegova prijava obravnavana v čim krajšem času in da bo o njegovem izidu obveščen pred iztekom tridesetdnevnega roka. Zdi se, da je ta razlaga v nasprotju s presojo, po kateri bi lahko pristojni organ države odpreme menil, opirajoč se na Uredbo, da tridesetdnevni rok ni začel teči, če meni, da prijava ni popolna.

59. Glede pravice pristojnih organov države odpreme in namembne države do ugovarjanja pošiljki, kot je predvideno v členu 7(4)(a) Uredbe, je jasno, da učinkovita uporaba določb navedenega člena, ki opredeljujejo primere, v katerih smejo ti organi ugovarjati načrtovani pošiljki odpadkov za predelavo, predvideva, da imajo ti organi prej na voljo podatke, potrebne za poglobljeno obravnavo pogojev v zvezi z načrtovano pošiljko.

60. V zvezi s tem naj opozorim na to, da je v členu 6(5) Uredbe okviren seznam podatkov, ki jih mora prijavitelj navesti. Poleg tega izhaja iz sistema, vzpostavljenega z Uredbo, da morajo pristojni organi, prejemniki prijave, preveriti, ali ta prijava vsebuje podatke, potrebne za ocenitev skladnosti načrtovane pošiljke z Uredbo. Pri tem ti pristojni organi dejansko zagotovijo, da imajo na voljo sredstva, ki jim omogočajo izvajanje nadzora pogojev načrtovanega prevoza. Po našem mnenju iz tega sledi, da lahko vsak od teh pristojnih organov ugovarja pošiljki odpadkov za predelavo, s tem da ugovarja zlasti takrat, ko nima na voljo podatkov, potrebnih za podrobno obravnavo načrtovane pošiljke.

61. Ob tej domnevi menim, sklicujoč se na to, kako je Sodišče razsodilo v zgoraj navedeni sodbi ASA glede napake prijavitelja pri opredelitvi prevoznega postopka (odstranjevanje ali predelava)[24], da mora pristojni organ imeti možnost opreti svoj ugovor zoper pošiljko na nepopolnost podatkov v prijavi, ne da bi se bilo treba sklicevati na eno od posebnih določb Uredbe, ki opredeljujejo ugovore, s katerimi lahko države članice ugovarjajo pošiljki odpadkov. Sicer pa poudarjam, da mora biti takšen ugovor, ki se nanaša na nepopolnost prijave, vložen v tridesetdnevnem roku, določenem v členu 7(2) Uredbe. Obratna rešitev bi za

23 — Sodba z dne 13. decembra 2001 v zadevi Daimler Chrysler (C-324/99, Recueil, str. I-9897, točka 70). Glej tudi sodbi z dne 27. februarja 2002 v zadevi ASA (C-6/00, Recueil, str. I-1961, točka 49) in z dne 19. oktobra 2004 v zadevi Siomab (C-472/02, ZOdl, str. I-9971, točka 29).

24 — Točka 47. Glej tudi sklep z dne 27. februarja 2003 v združenih zadevah Oliehandel Koeweit in drugi (od C-307/00 do C-311/00, Recueil, str. I-1821, točka 107) in zgoraj navedeno sodbo Siomab, točka 28.

prijavitelja dejansko pomenila nepriznavanje procesnega jamstva, da bo njegov spis obravnavan v tem tridesetdnevnem roku.

62. Iz tega torej sledi, da menim, da ima pri nepopolni prijavi, kar pomeni prijavi, ki ne vsebuje vseh podatkov, potrebnih za nadzor skladnosti načrtovane pošiljke z Uredbo, pristojni organ države odpreme pravico ugovarjati omenjeni pošiljki, in to v okviru tridesetdnevnega roka, ki tudi v tem primeru začne teči, ko pristojni organ namembne države pošlje potrditev.

63. Glede na povedano želim vendarle navesti, da se mi zdi v skladu z zahtevami dobrega upravljanja, če pristojni organ države odpreme, preden ugovarja pošiljki, zahteva od prijavitelja, naj dopolni prijavo.

64. V zvezi s tem je treba opozoriti na to, da člen 6(4) Uredbe določa, da „za prijavo prijavitelj izpolni tovorni list, in če tako zahtevajo pristojni organi, dostavi še dodatne informacije in dokumentacijo“.

64. Ta določba Uredbe je predvsem namenjena urejanju položaja, v katerem se znajde pristojni organ države odpreme pri nepopolni prijavi. Ta organ bi moral po mojem mnenju uporabiti možnost, predvideno v tem členu, da naslovi na prijavitelja zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji.

66. Vendar kot sem že navedel, Uredba ne predvideva posledic takšne zahteve za trajanje postopkovnih rokov. Menim, da bi prijavitelj moral odgovoriti na to zahtevo v okviru tridesetdnevnega roka brez drugih prilagoditev. Vendar se mi zdi takšna rešitev v praksi manj uresničljiva, ker ob upoštevanju roka, čeprav kratkega, ki ga prijavitelj potrebuje za zbiranje ter pošiljanje zahtevanih informacij in dokumentacije pristojnemu organu države odpreme, temu organu verjetno ostane le nekaj dni za podrobno preučitev pogojev načrtovane pošiljke do izteka tridesetdnevnega roka.

67. Zato menim, da zavarovanje polnega učinka člena 6(4) Uredbe, prav tako kot potreba po vnosu vsebine tega člena v postopkovni okvir, ki ga je začrtal zakonodajalec Skupnosti, dovoljujeta drugačno razlago, namreč takšno, da kadar pristojni organ države odpreme pošlje zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji, to pomeni odložitev tridesetdnevnega roka vse do

takrat, ko navedeni organ pridobi zahtevane informacije in dokumentacijo.

68. Pod izrazom „prekinitev roka“ razumem položaj, v katerem dejanje, kot je zahteva po informacijah, „ustavi trajanje roka brez retroaktivne razveljavitve že pretečenega roka“, tako da se že pretečeni čas upošteva, ko ta rok začne zopet teči.[25]

69. Poleg tega, da bi bil zagotovljen učinkovit postopek prijave ob hkratnem spoštovanju procesnih jamstev za prijavitelja, bi po mojem mnenju pristojni organ države odpreme smel samo enkrat podati zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji, ki bi jo moral poslati prijavitelju čim prej po začetku tridesetdnevnega roka. V tej zahtevi bi moral biti tudi naveden rok, ki ga mora prijavitelj upoštevati za predložitev zahtevanih dodatnih informacij in dokumentacije, rok, ki ga določijo države članice, ob upoštevanju cilja hitre obravnave, za kateri si prizadeva zakonodajalec Skupnosti. Tako začne tridesetdnevni rok ponovno teči takrat, ko pristojni organ države odpreme prejme zahtevane dodatne informacije in dokumentacijo ali najpozneje ob izteku kratkega roka, v katerem bi moral prijavitelj predložiti te dodatne informacije in dokumentacijo. Iz teh navedb izhaja, da prekinitev tridesetdnevnega roka v nobenem primeru ne bi smela biti daljša od časa, ki ustreza kratkemu roku, ki ga omenjeni organ odredi prijavitelju za predložitev dodatnih informacij in dokumentacije.

70. Prednost te rešitve bi bila po mojem mnenju uskladitev jamstva prijavitelju za čim hitrejšo obravnavo njegove prijave in pravice, ki jo imajo pristojni organi, da na podlagi podrobne preučitve prijave ugovarjajo v zvezi s pogoji za prevoz odpadkov.

71. Glede drugega dela vprašanja za predhodno odločanje, s katerim, naj spomnim, predložitveno sodišče sprašuje, ali pristojni organi pri prekoračitvi tridesetdnevnega roka ne morejo več ugovarjati pošiljki ali zahtevati dodatnih informacij od prijavitelja, menim, da je treba na to odgovoriti pritrdilno.

72. Po eni strani bi bilo procesno jamstvo, ki ga zagotavlja Sodišče in s katerim je prijavitelju zagotovljeno, da bo njegova prijava pošiljke obravnavana v rokih, določenih z Uredbo in da bo obveščen o izidu prijave najpozneje ob izteku teh rokov, dejansko nično, če bi veljalo, da lahko pristojni organi vložijo ugovor po izteku tridesetdnevnega roka. Poleg tega bi bila takšna razlaga neposredno v nasprotju z besedilom čle-

25 — Glej opredelitev pojma „odložitev“ v francoskem pravu v *Lexique de termes juridiques*, Dalloz, Pariz, 1981.

na 7(2) Uredbe, ki se glasi: „Pristojni organi namembne države, države odpreme in države tranzita imajo, potem ko je potrditev odposlana, na voljo 30 dni, da pošiljki ugovarjajo. […]“

73. Po drugi strani besedilo člena 6(4) in člena 7(2) Uredbe ne daje izrecnega odgovora na vprašanje, ali pristojni organi lahko zahtevajo od prijavitelja dodatne informacije in dokumentacijo po izteku tridesetdnevnega roka. Vendar pa nam ekonomski vidik teh dveh določb daje misliti, da mora biti zahteva pristojnega organa po dodatnih informacijah in dokumentaciji podana v tem roku, ki je, kot smo lahko videli, načelni rok, ki določi čas, ki ga ti organi lahko posvetijo obravnavi posamezne prijave.

74. Da bi lahko dal popoln odgovor predložitvenemu sodišču, če izhaja iz spisa, da se poseben postopek, predviden v členu 10 Uredbe, lahko uporablja za prevoz odpadne električne in elektronske opreme, ki je predmet spora o glavni stvari, je treba na koncu preveriti, ali razlaga, ki jo predlagam, velja tudi za prevoz odpadkov, zajetih v omenjenem členu.

75. V zvezi s tem naj opozorim na to, da člen 10 Uredbe vsebuje posebne določbe, ki se uporabljajo predvsem za odpadke za predelavo, ki še niso razvrščeni v eno izmed prilog II, III ali IV k Uredbi. Tako določa, da za te odpadke veljajo isti postopki, kakor so navedeni v členih od 6 do 8 Uredbe, le „da je treba pisno privolitev pristojnih organov zagotoviti, preden se začne pošiljanje“.

76. Iz besedila člena 10 Uredbe izrecno izhaja, da se postopki, navedeni v členih od 6 do 8, uporabljajo tudi za te posebne vrste odpadkov, kar torej velja tudi za roke, ki so v njih navedeni. Edina posebnost je zahteva po pisni privolitvi pristojnih organov, preden se pošiljanje začne. Tako prevoz odpadkov, zajetih v členu 10 Uredbe, ne more šteti za dovoljen in se torej ne more izvršiti na osnovi morebitnega tihega soglasja teh organov po zaključku tridesetdnevnega roka.

77. Ker so podrobnosti postopka, ki velja za odpadke, navedene v členu 10 Uredbe, jasno opredeljene, se mi zdi, da nič ne nasprotuje temu, da se odgovor, ki ga predlagam predložitvenemu sodišču, uporabi v vseh primerih, zajetih v omenjenem členu.

78. Drugače povedano, tudi ob domnevi, da Uredba zahteva pisno privolitev pristojnih organov, preden se začne pošiljanje, so ti organi dolžni upoštevati tridesetdnevni rok, določen v členu 7(2) Uredbe za ugovarjanje in/ali zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji.

79. Na koncu te analize torej predložitvenemu sodišču predlagam odgovor, da je treba člen 7(1) in (2) Uredbe razlagati tako, da tridesetdnevni rok, ki ga imajo pristojni organi na voljo za ugovarjanje pošiljki, začne teči, ko pristojni organ namembne države odpošlje potrditev prijave, tudi če pristojni organ države odpreme meni, da ni prejel vseh informacij, predvidenih v členu 6(5) te uredbe. Če v takšnem primeru pristojni organ prijavitelju pošlje zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji v skladu s členom 6(4) navedene uredbe, se tridesetdnevni rok prekine za čas, ki v nobenem primeru ne sme biti daljši od kratkega roka, ki ga ta organ zahteva za predložitev teh dodatnih informacij in dokumentacije. Končno je posledica prekoračitve tega tridesetdnevnega roka to, da pristojni organi ne morejo več ugovarjati pošiljki ali zahtevati od prijavitelja dodatnih informacij in dokumentacije.

V – Predlog

94. Glede na predstavljene razloge predlagam Sodišču, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Østre Landsret, odgovori:

1. Besedilo „kadar to ni mogoče“ iz člena 2(g)(ii) Uredbe Sveta (EGS) št. 259/93 z dne 1. februarja 1993 o nadzorovanju in kontroli pošiljk odpadkov znotraj

Evropske skupnosti, v Skupnost in iz nje, kakor je bila spremenjena z Odločbo Komisije 1999/816/ES z dne 24. novembra 1999, je treba razlagati tako, da zbiralec odpadkov, ki mu je bilo izdano dovoljenje, ne more avtomatsko pridobiti lastnosti prijavitelja pošiljke odpadkov za predelavo. Vendar pa se v skladu z navedeno uredbo zbiralec, ki mu je bilo izdano dovoljenje, lahko šteje za prijavitelja takšne pošiljke, zlasti če povzročitelj odpadkov ni znan ali obstaja večje število povzročiteljev, od katerih vsak prispeva manjše količine odpadkov.

2. Člen 7(4)(a), prva alinea, Uredbe št. 259/93, kot je bila spremenjena z Odločbo 1999/816, v zvezi s členom 6(5) te uredbe, je treba razlagati tako, da pristojni organ države odpreme lahko ugovarja pošiljki odpadkov za predelavo, če ta organ ni prejel od prijavitelja takih informacij, ki bi dokazovale, da bo predelava omenjenih odpadkov v namembni državi članici potekala po metodah, ki so ekološko enakovredne tistim, ki jih zahtevajo nacionalni predpisi v državi članici odpreme.

3. Člen 6(5), prva alinea, Uredbe št. 259/93, kot je bila spremenjena z Odločbo 1999/816, je treba razlagati tako, da dolžnost obveščanja, ki jo ima prijavitelj pošiljke odpadkov za predelavo, ni izpolnjena, če prijava vsebuje samo navedbo kategorije, v katero spadajo zadevni odpadki.

4. Člen 7(1) in (2) Uredbe št. 259/93, kot je bila spremenjena z Odločbo 1999/816, je treba razlagati tako, da tridesetdnevni rok, ki ga imajo pristojni organi na voljo za ugovor pošiljki, začne teči, ko pristojni organ namembne države pošlje potrditev, tudi če pristojni organ države odpreme meni, da ni prejel vseh informacij, predvidenih v členu 6(5) te uredbe. Vendar pa se, če pristojni organ prijavitelju pošlje zahtevo po dodatnih informacijah in dokumentaciji, v skladu s

členom 6(4) navedene uredbe, tridesetdnevni rok prekine za čas, ki v nobenem primeru ne sme biti daljši od kratkega roka, ki ga ta organ zahteva za predložitev teh dodatnih informacij in dokumentacije. Nazadnje, pri prekoračitvi tega tridesetdnevnega roka pristojni organi ne morejo več ugovarjati pošiljki oziroma zahtevati od prijavitelja dodatnih informacij in dokumentacije.